

Yaşlı bir padişah büyük bir saray yaptırmış. Sarayın her tarafını çiçeklerle bezemiş. Kokusu pek güzel olmayan bir tür çiçeği ise her tarafa özellikle yerleştirmiş. Gün gelmiş yaşlı padişah hastalanmış. Ölüm döşeğinde kendisinden sonra padişah olacak olan oğlunu yanına çağırmış ve ona bir takım nasihatlerde bulunmuş. Yapmış olduğu nasihatlerden birisi şöyleymiş: “Oğlum! Bu sarayı yaptım ve gördüğün gibi her tarafını çiçeklerle bezedim. Sen de benden sonra bu çiçeklere dikkat et. Filanca çiçeğin kokusu belki çok güzel değildir ama onu sakın saraydan çıkarma.” Yaşlı padişah vefat eder, oğlu da yerine geçer. Babasının vasiyetini harfiyen yerine getirmek için daha birçok çeşit çiçeklerle sarayın her tarafını güzelleştirir. Düşünür ki: “Babam çiçekleri saraydan çıkarmamamı vasiyet etmişti. Ben ise daha birçok çeşit ile sarayın her tarafını doldurdum. Filanca çiçeği de saraydan çıkarma demişti. Sebebi ise kanaatime göre sarayın güzelliğine güzellik katmasıdır. Benim getirdiğim yeni çiçekler ise o çiçekten daha güzel ve kokuları daha hoş. O halde babamın maksadı da yerine gelmiş olur.” Bu düşünceyle babasının özellikle bulundurmasını vasiyet etmiş olduğu çiçeği saraydan attırır. Genç padişah böylece hem babasının vasiyetini yerine getirdiğini düşünür, hem de kokusu biraz ağır olan o çiçekten de kurtulduğunu. Genç padişah böyle düşünürse dursun bir de ne görsün, sarayı yılanlar istila etmeye başlamış. Birçok tedbirler almış ama nafiye. Bir türlü yılanlara engel olamıyormuş. Nihayet günün birinde bir yılan genç padişahı sokmuş ve zehirlenen genç padişah kısa zamanda ölmüş.

Yukarıda verilen hikâyeden yola çıkarak akıl- vahiy ilişkisini değerlendiriniz.